

BIG GAME

VOJTĚCH LICHÝ

Big game

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Vojtěch Lichý

Big game – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ⓅIG ⓄAME

VOJTĚCH LICHÝ

● — pointa

Text © Vojtěch Lichý

ISBN tištěné verze 978-80-7691-686-9

ISBN e-knihy 978-80-7691-784-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-785-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-779-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Mojí rodině, která mě vždy podporovala

ČÁST PRVNÍ

HRA

Sedím v křesle ve svém pokoji a dívám se z okna, jak prší. Přemýšlím. Nedávno jsem své rodině oznámila, že se definitivně přihlašuji do *Big game*. Co to je? Soutěž, do které se každý rok přihlašují tisíce šestnácti a sedmnáctiletých teenagerů. Já ji s rodinou sleduji každý rok. Už ve čtrnácti jsem si představovala, jak stojím jako vítěz na jevišti před diváky a moderátor do studia vykřikuje, že jsem se právě stala majitelkou milionové částky. V den mých šestnáctých narozenin si moje máma vzpomněla na toto moje velké přání a od té doby se mě snaží všemožně přemlouvat. Ona ale určitě ví, že nemá šanci.

„Mami, já jsem rozhodnutá už od čtrnácti,“ opakuji stále dokola, ale ona mě neposlouchá. Leze mi to na nervy. Měla jsem jí říct, že to vzdávám, a pak se v den podávání přihlášek vyplížit z domu na poštu, kde bych moji přihlášku vyplnila. Na to by ale dříve nebo později stejně přišla. Přihlášku můžete vyplňovat jen v jeden den v roce, a právě v ten den jsou pošty nejplnější.

Máma opět vchází do dveří. Zase mě bude přemlouvat a otravovat. Vždy mě osloví *holčičko* a já už na to začínám být pomalu alergická.

„Holčičko,“ řekne milým tónem a já se na ni podívám. „Nechceš si to ještě rozmyslet?“

Já už jen vrtím hlavou. Máma na mě prosebně kouká, ale já necouvnu. I kdyby přede mnou klečela na kolenou čtyřicet hodin do dne podání přihlášek, nerozmyslela bych si to.

Vstávám z křesla, беру mámu za ruku a vedu ji ke dveřím mého pokoje. Máma mi něco říkala, ale já nevnímala, protože jsem za ní praskla dveřmi. Ta soutěž je podle ní hrozně nebezpečná. Nikdo při ní ještě neumřel, tak co na tom má? A ta výhra... co bych si za ni mohla všechno pořídit... Sedám si zpátky ke stolu. Den podání přihlášek je pozitří. Zítra mám naštěstí školu do tří,

takže otravné přemlouvání mamky nebudu muset poslouchat tak dlouho. Úkoly v *Big game* jsou úkoly o všem. Prověří vás jak psychicky, tak i fyzicky. Někdy jsou úplně zbrusu nové a jindy se mezi ně zamíchají i ty staré. Zkrátka nevíte, co čekat. Dozvíte se to, až vám je bude moderátor představovat.

+++

V jídelně si všímám, že si společně sedají k jednomu stolu všichni žáci ve škole, kteří se do této soutěže chtějí přihlásit. Přicházím k nim, a když jim vysvětluji, že budu také podávat přihlášku, berou mě mezi sebe. Jíme a přitom debatujeme. Do *Big game* se nestačí jen přihlásit. Činí tak velké množství teenagerů, ale do samotné soutěže se dostane jen deset z nich. V *Rozhodnutí* taháte z černé krabice karty. Jestli si vytáhnete bílou, jste definitivně soutěžící, ale jestli červenou, můžete se zkusit přihlásit zase až za rok, a pokud vám bude sedmnáct, tak to bude vaše poslední šance. Mezi holkami slyším chválu Jefryho Gaba. To je nejmladší a také nejhezčí moderátor soutěže. Vysvětluje úkoly, takže ho soutěžící vídají každý den. Další je Phil Blake, který má funkci hlavního moderátora ve studiu, a poslední John Dunfy, který dohlíží právě na *Rozhodnutí*.

Domů nespěchám. Po včerejším dešti se poměrně oteplilo. Jak se přibližuji k domovu, připravuji i svoje nervy. Jakmile otevřu dveře, přiběhne za mnou máma, která se úplně změnila. Sundává ze mě bundu a na stole mám od ní připravené svoje oblíbené jídlo – palačinky.

„Takový servis si snad ani nezasloužím,“ říkám.

„Proč ne?“ vrhá na mě máma udivený pohled. „Dneska jsi měla školu do tří, tak jsi určitě unavená.“

V tom má naprostou pravdu. Určitě se mě ale také bude snažit odradit od toho, abych zítra po škole zašla na poštu a tam vyplnila tu přihlášku. To se jí ale nepodaří. Na zítřejší den se těším tak moc, že v noci nejsem schopna pořádně usnout.

Druhý den ve škole se moc nesoustředím. Když se ozve poslední zvonění, jako první vyběhnu ze třídy rovnou do šatny. Nazouvám si boty a narychlo nějak zavážu tkaničky. Na holky čekám před školou. Připadá mi to jako věčnost. Chodím netrpělivě sem a tam. Když konečně vyjdou z hlavních dveří, přijdu k nim blíž se slovy: „No konečně.“

Jedna z nich mi odpoví: „Pardon, že jsme tak pomalé. My za to nemůžeme. V šatně se strhla další rvačka.“

Vyrazíme na poštu. Cestou si povídáme o soutěži. V televizi dávají upoutávky, ve kterých Phil láká k přihlášení teenagery, jako jsme my. My jsme se nechaly zlákat už dřív. Dostihují nás někteří naši kamarádi.

Když konečně přicházíme k poště, řada zájemců začíná už venku. Vidíme tam i lidi ze sousedního města. Stojíme až na samém konci fronty. Tohle bude na dlouho a další zájemci přibývají. Ani ne za minutu je za námi asi dvacet dalších lidí ze sousedních měst. To jsem zvědavá, jestli se někdo z nich opravdu do soutěže dostane. Konečně asi po hodině se dostáváme na řadu. Jdu první.

„Váš občanský průkaz,“ řekne paní za sklem, aniž by se na mě podívala. Předávám jí ho. Po kontrole mého data narození mi předá propisku s přihláškou a já začínám s vyplňováním. Občanku má stále u sebe. Na přihlášce bylo nutné vyplnit toto: jméno a příjmení, datum narození, rodné číslo, místo bydliště a e-mail. Na závěr jsem to podepsala a paní mi občanku vrátila. Protáhnu se mezi lidmi ven, kde čekám na své kamarádky.

Vracím se domů s úsměvem na rtech. Jdu jen s jednou mojí kamarádkou, která má domů stejnou cestu jako já.

„Tak teď už jen projít *Rozhodnutím*,“ říká mi a já přikyvuji. Když přijdeme k mému domu, rozběhnu se ke dveřím, a přitom jí mávám. Ona mi to oplácí. Vcházím do dveří. Moje rodina sedí v obývacím pokoji. Jsou potichu, a když překročím práh dveří, podívají se na mě, jako kdybych právě někoho zavraždila. Máma má v očích slzy, ale táta s bráchou se jen dívají.

„Tak někdo něco řekněte,“ pobízím je. Nesnáším, když na mě lidi divně koukají a nic neříkají.

„Kolik tam bylo lidí?“ přeruší ticho táta.

„Hodně, nepočítala jsem je,“ odpovím.

Táta zvedne obočí. Máma si utírá slzy kapesníkem. Brácha ji začne utěšovat, ale nepomáhá to. Táta se zvedá z křesla a přichází ke mně. Obejmeme se.

„Kdy je *Rozhodnutí*?“ zeptá se.

„Za týden,“ šeptám mu do ucha.

„Budeme ti držet palce.“

Táta mi účast v soutěži přeje, což mi zvedne sebevědomí.

Večer si napouštím teplou vanu a celá se do ní ponořuji. Snažím se na chvíli odreagovat, ale to se mi podaří jen na pár vteřin. Stále před sebou vidím mámin nešťastný obličej. Určitě jsem ji tím podáním přihlášky hodně ublížila, ale to ona mě odmala učila, ať si plním svoje sny. Jako další věc mě děsí *Rozhodnutí*. Jestli jím neprojdou, budu muset čekat další rok, a to už bude moje poslední šance.

Vylézám z vany. Vody, která mi zůstala na těle se zbavuji pomalým pohybem ručníku. Ve vlasech se mi drží trocha pěny, ta se však pod dotyky mých prstů na ně lepí a rychle se rozpouští.

Před usnutím jsem zírala do stropu. Oční víčka mi pomalu těžknou a začínají se sama zavírat. Po chvilce se mi je už nedaří otevřít vůbec. Usnula jsem.

+++

V naší škole se často do obrovských rozměrů rozebírají i úplné blbosti. Stačí, abyste na záchodě uklouzli na mokrému hadru, který tam nechala uklízečka, a celá škola o vás mluví nejméně týden. Teď se hovory všech stáčí je k *Big game*. Toto téma si zaslouží probrat opravdu do nejmenších podrobností. Všichni se těší. Buď budou sedět u televize, nebo ve studiu, anebo, v nejlepším případě, budou účinkovat. *Rozhodnutí* se blíží a já jsem čím dál nervóznější. Opravdu se tam chci dostat tento rok. Už jsem čekala dost dlouho.

+++

Týden mi utíká jen, když se dobře bavím. Škola v tomhle selhává na plné čáře. Nejlepší jsou odpoledne, když svítí slunce. Vyrazím ven. Pohled na přírodu mě vždy uklidní. Doma si беру deku a jdu do parku, kde mě obklopuje naprostý klid. Lehnu si, zavřu oči a užívám si teplo ze slunce, dokud ho nezakryje velký černý mrak. Pak deku sroluju a odcházím s ní v podpaždí domů. U večere vládne ticho, opět. Nesnáším ticho, když jsem ve stresu. Vyškrtávám dny v kalendáři, jako kdybych čekala na Vánoce. Škrtnutí dalšího dne mi alespoň trochu zvedne náladu.

Učitelům musí být jasné, že žáci, kteří se přihlásili do *Big game*, pozornost ve škole jen předstírají. Určitě proto jenom opakuje-me. V televizi stále běží upoutávky na blížící se začátek soutě-že, ve kterých Phil přemlouvá lidi, aby se dívali. *Rozhodnutí* sice v televizi živě nepoběží, ale bude z něj záznam. *Rozhodnutí* začíná zítra ve dvě odpoledne. Ten večer se mi usínalo velice těžko.

+++

Ráno mě probudí sluneční paprsky a zpěv ptáků. Sedla jsem si na postel a pořádně se protáhla. Hned vstávám a vyrážím do kuchyně.

„Ahoj všem,“ zdravím svoji rodinu. Oni mi pozdrav oplácí.

„Tak dneska máš velký den,“ dodává tatka a já mírně přikýv-nu. Nervozita se vrátila a zhoršuje se to. Třese se mi ruka a ani se nemůžu pořádně napít. Ze své snídaně jsem toho snědla velice málo.

Když mě táta zavolal, ať se jdu připravit, myslela jsem, že se zhroutím. V koupelně jsem se upravovala nejméně půl hodiny. Táta čekal v autě, a když jsem si konečně vedle něj sedla, ne-tvářil se moc šťastně. Nechala jsem ho čekat déle, než jsem si myslela.

Vyrážíme do hlavního města. Není od nás moc daleko, což je dobře. Na dlouhou cestu náladu nemám a určitě bych se pozvra-cela. Ta nervozita se ve mně hromadí jako virus. Když přijíždíme před budovu studia, už nic nevnímám. Vystoupím z auta a s tátou se vydávám dovnitř.

Vstupní sál je plný. Táta stojí vedle mě do té doby, než přijde John. Uvítá nás a odvede do velké místnosti, kde probíhá *Rozhod-nutí*. A v ten okamžik se také s tátou rozloučím.

Místnost, do které jsme přišli, byla velká jako fotbalové hřiště. Svítilo v ní silné bílé světlo. John vystoupal na malé pódium uprostřed místnosti. Zájemci o účast jsou shromážděni okolo něj. Uprostřed pódia si všímám černé krabice. Ta legendární černá krabice, která dělá z přihlášených definitivní soutěžící. John zvedne pravou ruku, jako ve škole, když se hlásíte, a tím si zjedná ticho.

„Ještě jednou vítejte,“ začíná mluvit, „toto je místo, kde se z vás stanou konečně soutěžící. My všichni, co se na vytváření této soutěže podílíme, jsme velice rádi, že je o ni stále takový zájem. Určitě všichni budete znát pravidla *Rozhodnutí*, ale mou povinností je, abych vám je znova připomněl. Až přečtu vaše jméno, přijdete sem k této krabici. Vložíte do otvoru ruku a vytáhnete jednu kartu. Jestli bude bílá, zůstáváte stát tady a jste definitivně soutěžícími. Pokud bude vaše vybraná karta červená, sejdete z pódia a opustíte místnost dveřmi, kterými jste přišli.“

Poté věnuje pozornost deskám, na kterých má přicvaknuté papíry se seznamem jmen přihlášených a přečte první jméno. Dál to jde rychle. John přečte jméno, kluk nebo holka přijdou k černé dřevěné krabici a strčí do ní ruku. John se vždy zeptá na barvu a odpověď je buď hlasitá a veselá „bílá“, nebo smutná a tichá „červená“. V okamžiku, kdy přicházím na řadu já, stojí na pódiu už tři definitivní soutěžící. Po přečtení mého jména „Zuzana Felixová“ se mi skoro zastaví srdce. Nadechnu se a vykročím skrz dav k pódiu. Všichni mi uvolňují cestu. Sráží se k sobě jako magnety a já si na okamžik připadám jako někdo slavný. Na pódium vedou schody. Když k nim přicházím, rozbuší se mi srdce. Musí být slyšet na kilometry daleko. Jakmile se dostávám ke krabici, přestávám dýchat. Strkám ruku do otvoru ve tvaru obdélníku. Karet je v ní stále dost. Nejde tam strčit pomalu ani celá ruka. I po tolika lidech stále vidím svoji dlaň. Karty však ne. Krabice je tak temně černá, že je nemám šanci zahlédnout. Chvilí přes ně přejíždím prsty, dokud jednu nechytnu. Nadechnu se znova, zavřu oči a vytáhnu ji. Otevírám oči, když ji nasměruji před ně. Jakmile

spatřím její barvu, nechce se mi věřit vlastním očím. Tak karta je *bílá*! Chce se mi začít křičet a jásat, ale po Johnově otázce můžu jen vykřiknout: „Bílá!“

Přítomní mi začnou tleskat, včetně ostatních definitivních soutěžících za mnou. Když se k nim připojuji, skoro začnu štěstím brečet. Teď už mi místo v soutěži nikdo nevezme!

Když s tátou sedám do auta, hned se začne ptát, jak to dopadlo. Poté, co mu prozradím, že jsem definitivní soutěžící, hlasitě zajásá.

„Blahopřeji!“ pronese s úsměvem.

Pak mě napadne otázka: „Jak to mám říct mámě?“

Táta se na sedadle řidiče narovnal a zamyšleně zahleděl před sebe.

„Máma se pořádně naštve, až tohle uslyší,“ dodávám a táta mírně, skoro neviditelně přikývne.

„Říct jí to ale musíme. V televizi budou vysílat záznam se jmény definitivních soutěžících.“ Povzdychnu si, ale ještě mám čas něco vymyslet.

+++

Když se blížíme k našemu domu, je už tma. *Rozhodnutí* je vždy dlouhé. Máma nás uvítá hned poté, co otevřeme dveře.

„Tak co?“ zeptá se klidně.

Popojdu vpřed, abych jí sdělila tu velkou, pro ni nešťastnou novinu.

„Mami, stála jsem u té krabice a myslela na to, jak by bylo hezké, kdybych se stala definitivní soutěžící. Dala jsem ruku dovnitř a pořád na to myslela. A když jsem vytáhla kartu, byla...“

„Byla bílá,“ skočí mi do řeči máma.

„Ano,“ odpovím a nuceně se usměju.

„To snad ne, to není pravda.“ Máma odchází do kuchyně. Vyráním za ní, ale hned mě vyhazuje.

„Já s ní promluví,“ utěší mě tatka. Obejmu ho a vyběhnu po schodech do svého pokoje. Nevím, co tatka mamce řekl, ale když jsme se sešli u večere, byla klidnější. Po večeri jsme se dívali na záznam z *Rozhodnutí*.

„Dobrý den, diváci,“ uvítal nás po znělce soutěže Phil. „Dnes proběhlo *Rozhodnutí* a z tisíce přihlášených do *Big game* zůstalo jen deset soutěžících.“ Nyní začne vyjmenovávat všech deset jmen soutěžících, a přitom se vedle něho objeví fotografie toho konkrétního člověka.

„Našimi soutěžícími tedy jsou: Zuzana, Tomáš, Markéta, Barbora, Aneta, Alex, Dominik, Martin, Daniela a Veronika. Těchto deset lidí bude za čtyři dny převezeno do tábora, kde jejich velké dobrodružství v první fázi soutěže, *hře*, začne. Držme jim palce!“

+++

Další dny se mnou máma moc nemluví. Je na mě opravdu hodně naštvaná. Udělá ovšem jedno hezké gesto, a to, že mi připravuje oblečení, i když jsem jí říkala, že to zvládnou sama.

Poslední den před odjezdem do tábora jedeme opět do studia. Ve vstupní hale je nás nyní přesně deset. Opět čekáme. Všímám si, že s ostatními soutěžícími přijeli oba rodiče. Se mnou jen táta. Je mi to trochu líto, ale stále lepší, než kdyby tu nebyl nikdo. Když před nás přichází John, všichni se narovnáme a posloucháme. „Vítejte zpátky, definitivní soutěžící, a vítám i vaše rodiče,“ pronese, aniž by se usmál. „Pojďte za mnou, zavedu vás do vaší ložnice.“

John nás vede uličkami studia. Náhle se dostáváme ke schodišti, kde jsou zdi kamenné. „Jdeme dolů a radím vám, přidržujte se zábradlí.“

Každý poté schází kamenné schodiště s největší opatrností. Když se dostáváme na konec, zdi se mění z drsných kamenů na dokonale rovné a šedé. Podlaha je také šedá, a ještě k tomu pokrytá silnou vrstvou skla. Na stropě visí modré zářivky. Připadám si jako v nějakém vojenském bunkru. A po otevření dveří do ložnice můžu říct, že tohle je vojenský bunkr. Pět paland z kovu naproti sobě postavených vedle sebe u stěn. Na bílé matraci leží bílý polštář a deka. Na stropě se houpe černý lustr s malou žlutou

žárovkou. Před každou palandou stojí zelená bedna. V koutě zase vidím železné umyvadlo a vedle něj jeden záchod. Ložnice a koupelna nejsou nijak oddělené. John se postaví znova před nás všechny.

„Není to žádný luxus, ale to soutěž také ne. Strávíte tu jednu noc a zítra pojedete do tábora, kde to bude mnohem lepší. Teď si vás vezme na starost člověk, o kterém jste neslyšeli v televizi, ale soutěžící, jako vy teď, ho znají. Mark Forman.“ Jako zázrakem zpoza jedné z paland vyjde usmívající se člověk.

„Ahoj John, rád tě vidím,“ řekne a podá si s Johnem ruku.

Ten řekne: „Ahoj Marku, ty jsi samé překvapení.“

Mark se zasměje. „Prosím tě, až budeš odcházet, vezmi s sebou i rodiče soutěžících. Jsou velmi sympatičtí a rád bych se s každým seznámil, ale pravidla soutěže jsou velmi přísná.“

„Jasně, spolehni se. Rodiče, pokud jste nepřinesli zavazadla sem, nevádí. Vyndejte je z auta a nechte na parkovišti, naši lidi je sem donesou.“

Všichni rodiče následně odchází s Johnem a s námi zůstává jen Mark.

„Tak vám teda opravdu srdečně blahopřeji,“ řekne a do toho přechází po místnosti. „Budu s vámi i v táboře a mám za úkol vám zaručit výhru. Budu vám radit a pomáhat, jak jen to půjde. Jak s mými radami ale naložíte, je už na vás. Ráno vás přijdu vzbudit v šest, abyste se stihli připravit. Zítra budete poprvé stát na pódiu pravého studia soutěže a setkáte se Philem. A teď vás už opustím. Jo, abych ještě nezapomněl, pokud nebudete mít povolení, máte zákaz pohybovat se po budově. Proto vás upozorňuji, abyste zůstali tady.“ Po těchto slovech nás opustí.

Zanedlouho nám přinesli i naše zavazadla. Mezitím jsme se domluvili, kdo bude, v které posteli spát. Místnost jinak naplňuje zvláštní ticho. Neznáme se, a tak po sobě jenom koukáme. Už aby byl zítřek a my jeli do tábora.

„Ahoj,“ ozve se vedle mě a já se rychle tím směrem otočím. Jedna holka se opřela o moji postel (spím nahoře) a usmívá se.

„Ahoj,“ pozdravím ji také.

„Jsem Aneta, a ty?“ zeptá se.

„Já Zuzka,“ odpovím.

„Ráda tě poznávám. Víš, chtěla jsem, abychom se dneska seznámily. Tahle noc je na to nejlepší. V táboře pak budeme každý proti sobě.“

Než na to stihnu jakkoli zareagovat, přisedne si vedle mě.

„Nemusí to tak být,“ řeknu jí. „Jestli to tak chceš. Spojenectví by mohlo na diváky udělat dojem.“

„To je pravda.“

Ještě probereme pár věcí týkajících se zítřka.

Když se chystáme všichni spát, je osm. Mark nás přijde ještě zkontrolovat.

„Tak dobrou, soutěžící, uvidíme se zítra.“

Po těchto slovech zmačká vypínač, který hlasitě cvakne a ložnice se ponoří do tmy. Pode mnou spí někdo, kdo chrápe nebo hlasitě dýchá. Aneta spí vedle mne. Mezi palandami je mezera, ale když se přes ni natáhnou, dosáhnou na její ruku, která jí visí z postele dolů. Zatřesu s ní a ona se probudí.

„Aneto,“ zašeptám.

„Co potřebuješ? Kolik je hodin?“

Druhou otázku ignoruju.

„Slyšíš to?“ zeptám se ji.

Aneta se ztichne. „Ježíši, nesnáším chrápání,“ řekne asi po třech vteřinách.

Pak přemýšlíme, jak toho člověka utiшит. Ani jedna z nás si nezabalila špunty do uší.

„Já ho snad udusím,“ řekne Aneta.

Tomu se zasměju. Během toho, co jsme se snažily na něco přijít, jsme přece jenom nakonec usnuly.

To, co mě ráno probudilo, bylo hlasité jako rána při výbuchu bomby. Lekla jsem se a musela si zacpat uši a nebyla jsem jediná. Mark stál ve dveřích a zvonil velkým zlatým zvonem.

„Tak vstávejte, v půl sedmý vás chci vidět na snídani. Na zemi máte šipky, které vás zavedou do jídelny.“

Začali jsme se zvedat z postelí, ač jsme chtěli každý ještě chvíli spát.

Když seskakují ze své postele, spatřím člověka, který včera tak nesnesitelně chrápal. Právě si obouval boty a následně se vydal ke koupelně, která je momentálně plná. Buď se tam ostatní sou-těžící přetahují o umyvadlo, nebo o záchod. Čištění zubů se mění v boj. Já jsem návštěvu záchodu vynechala. Nedokážu na něm být, když se na mě někdo dívá. O to více jsem nechápala lidi, kteří se na něj s klidem posadili.

Když se konečně všichni vystřídáme, je za pět minut půl. Vycházíme z ložnice. Nevíme, jestli si máme brát naše věci, ale nakonec odcházíme bez nich. Jakmile vyjdeme na chodbu, zpozorujeme na zemi oranžové šipky. Jsou to ty, o nichž mluvil Mark. Procházíme uličkami studia. Mineme také dveře vedoucí do místnosti, ve které probíhalo *Rozhodnutí*. Pak sejdem tři schody a poslední šipka nás vede doprava, kde spatříme velké modré skleněné dveře. Otevřeme je a vstoupíme do místnosti plné stolů. Vypadá to tam jako v nějaké luxusní restauraci. Všechno je tu modré. Ať se podíváme kamkoli, nevidíme jinou barvu než modrou.

V jídelně se nachází pouze tři lidi. Sedí u jednoho stolu. Je přesně půl a my hledáme Marka, ale vtom se za námi ozve: „Dobré brzké ráno.“

Zase provedl jeden z těch svých tajných příchodů, které nás pořádně vylekají. Následně nás zavede k našim stolům. Čtyři

lidi, kteří vyšli z kuchyně, nám přinesou jídlo. Pustíme se do něj a Mark nás přitom prosí, abychom ho poslouchali.

„Takže, teď vám poradím, jak diváky zaujmout hned na začátku. Diváci jsou totiž druhá polovina vaší cesty k vítězství. Až přijdete na pódium, usmívejte se. Diváci nedají hlas někomu, kdo se bude mračit. Odpovídejte na položené otázky stručně. Nesmíte být nudní. To, co budete chtít říct, si nejméně dvěstěkrát promyslete. Může to být to poslední, co uděláte. A ještě k odpovídání, mluvte pravdu. V téhle soutěži se přijde na vše.“

V mluvení před lidmi jsem nikdy nijak extra nevynikala, takže mě to ještě více znervózní.

Poté, co všichni dojíme, nás Mark odvádí konečně do studia *Big game*. Nastupujeme do výtahu. Je to ten největší výtah, kterým jsem za svůj život jela. Nás jedenáct uveze úplně v pohodě. Vyjedeme asi tři patra, když se dveře s cinknutím otevřou a před námi se objeví kruhová místnost světle modré, skoro šedé barvy. Potom, co vystoupíme, si všimnu schodiště.

„Jdeme až úplně nahoru,“ oznámí Mark.

Podívám se nad sebe. Schodiště je kruhové a vysoké. Nevidím jeho konec.

„To si dělají srandu,“ řekla Aneta, když se také podívala nahoru. Mark ji zaslechne.

„Taková je i soutěž, tvrdá a vyčerpávající.“

Stoupám na první schod. Mark si před námi vykračuje s klidem, a aby toho nebylo málo, začne si ještě pískat. Únava ke mně přišla už dřív, než jsem si myslela. Dívám se po Anetě, která se nachází na konci zástupu. Už taky nemůže. Najednou klopýtne a padne na kolena. Drží se na místě, kde má srdce. Mark okamžitě zareaguje a přiskočí k ní.

„Jsi v pořádku?“ ptá se.

„Hrozně mě píchá u srdce,“ zamumlá Aneta. Křečovitě při mluvení zavírá oči. Mark se rozhlídne. Všimne si dvou silných kluků uprostřed zástupu.

„Pojďte jí pomoci,“ požádá je.

Kluci se ze začátku moc šťastně netváří, ale poslechnou. Chytanou Anetu za ruce a pomohou jí vstát.

Jdeme dál. Mark oznamuje, že jsme v polovině schodiště. Stále však není konec. Stejný počet schodů je ještě před námi. Jakmile jsme u konce, nikdo ze soutěžících už nestojí na nohou. Držíme se zábradlí a nahoru se jen přitahujeme. Kluci, kteří nesli Anetu, jsou unavení nejvíce. Na úplném vrcholu schodiště nám Mark ukazuje pět dřevěných laviček a dovolí nám, abychom se posadili. On někam odchází. Jako jediný z nás nebyl unavený. Vydechujeme, jako kdybychom měli za sebou závod okolo celého světa. Sedím vedle Anety, která má ruku položenou na srdci. Vůbec nemluví.

Za krátkou chvíli přichází Mark se slovy: „Zvedejte se, jdeme do zákulisí.“

První část věty se snažím neslyšet, ale marně. Doufám, že tam budou mít křesla.

Pomalů se loudáme za Markem. Vede nás prázdnou a tmavou chodbou a v jeden okamžik dokonce rozsvítí baterku. Najednou dorazíme k velkým fialovým dveřím, jež Mark otevře. Poprvé vidím na vlastní oči studio *Big game*. Mark nás nenechá dlouho se rozhlížet a ukáže na schody vedle dveří. Vedou dolů.

„Tudy jděte do zákulisí a zůstaňte tam potichu. Za chvíli tam za vámi přijdu.“

Poslechneme ho. Sejdeme asi dvacet schodů a dostaneme se do velké místnosti. Naproti nám vidím zrcadlo se stolem a židličkou. Stůl je plný make-upů, rtěnek, řasenek a tužek na oči. Vedle stojí skříň, ze které couhají kusy oblečení. Co nás ale momentálně zajímalo nejvíc, byly tři gauče vedle dveří. Okamžitě je zabereme. Tou dobou si také všimnu dveří vedle skříně, nad nimiž visí televize. Mark sejde po schodech, vezme si židličku stojící u zrcadla a přišoupne se k nám.

„Takže víte, co máte dělat, až přijdete na pódium?“ zeptá se nás a my naráz odpovíme: „ANO!“

„Za chvíli se hlediště zaplní diváky a až soutěž začne, zapne se tamta televize. Pozorně ji sledujte, protože jen tak se dozvíte, kdo

má jít na pódium. Až uslyšíte, že Phil řekl vaše jméno, otevřete ty dveře a rychle poběžíte chodbou na jeviště. Času budeme mít dostatek, než diváci přestanou tleskat, ale i tak se neloudejte.“

Tiše přikývneme.

Zanedlouho slyšíme diváky, jak vchází do studia a sedají si do hlediště. Je jich opravdu hodně, což ve mně vyvolá další vlnu nervozity, které nepomůže ani fakt, že dnešní přenos poběží v televizi živě.

V okamžiku, kdy zaslechneme znělku soutěže, se ta televize zapne. Phil vejde na pódium. Obě ruce má zvednuté a mává divákům. Přitom se směje. Jakmile potlesk utichne, začne mluvit: „Děkuji vám, dámy a pánové, děkuji. Vítám vás při sledování soutěže, kterou pravidelně sledují miliony diváků: *Big game!*“

Strhne se další vlna potlesku. Když je opět ticho, Phil pokračuje: „Dneska našich deset soutěžících pojede do tábora, jenž pro ně bude po dobu trvání první části soutěže jejich domovem. Budou pod neustálým dohledem kamer. Vy, diváci, jim na základě toho, co uvidíte, budete posílat své hlasy, a tím vašemu oblíbenci budete pomáhat vyhrát první část soutěže, která se jmenuje *Hra*. Hlasování bude odstartováno před koncem dnešního přenosu. Poté každý den večer budete moct sledovat sestřih soutěžního dne. A teď to, na co se určitě hodně těšíte, na naše soutěžící. Jsou v zákulisí a už se nemůžou dočkat, až se vám představí. A teď už přivítejte prvního z nich – Martina!“

Teď si pořádně připomenu, kdo se jak jmenuje. Mark otvárá Martinovi dveře a ten se chodbou rozběhne na pódium. Když přichází k Philovi a podává si s ním ruku, je potlesk ještě větší. Oba usedají do modrých křesel (celé studio je modré) naproti sobě.

„Takže, Martine,“ začne Phil „budu nejprve hádat, kolik ti tak může být let. Sedmnáct?“

„Ne, šestnáct,“ opravuje ho vystresovaným hlasem Martin.

„Šestnáct?! Vypadáš starší.“

„To mi říkají všichni.“

Phil se s celým hledištěm zasměje. „Tak to je dobře, že nejsem jediný,“ a pokračuje: „Pověz mi, co tě přimělo, přihlásit se do této soutěže?“

Martin se zamyslí: „Tak dost i ta výhra...“

„Kvůli ní bych sem šel i já,“ skočí mu Phil do řeči a následně mu dá pokyn, aby pokračoval.

„Ta výhra proto, že moje rodina toho musí teď hodně zaplatit.“

„Jste hodně zadlužení?“

„Docela jo, táta přišel o práci a máma vydělá deset tisíc měsíčně.“

Celé hlediště vydechne tónem, jako když někoho litujete.

„Vždycky mi bylo líto, když jsem tady něco takového slyšel. Budu ti každopádně držet palce. Zatleskejte mu!“

Phil se s Martinem postaví a z hlediště se ozve další salva potlesku, během kterého se Martin vrací zpět do chodby a k nám. Trochu se třese.

„Už je to v pohodě, posaď se,“ řekne mu Mark.

Martin se svalí na gauč.

Z televize se ozývají další jména soutěžících, kteří odbíhají, sedají si do křesla, odpovídají poslušně na otázky, které jim jsou položeny a zase přibíhají zpět.

Já přicházím na řadu jako předposlední.

Mark mě vpouští do chodby vedoucí na jeviště. Ve zdi lehce svítí fialová světla. Uličkou běžím, jak nejrychleji mi nohy dovolí. Vylézám otvorem v zemi. Po mé pravé ruce vidím Phila, který na mě ukazuje. Loudavými kroky dojdou k němu, podám mu ruku a usednu naproti němu do křesla.

„Takže, Zuzko, slyšeli jsme tady spoustu věcí. Co tě přimělo přihlásit sem?“

Phil mi dává k puse mikrofon. Má odpověď je jasná: „Toužila jsem po tom, byl to můj sen, který se teď splnil.“

„Tak tuhle odpověď jsme tu dneska ještě neměli,“ řekne Phil. Nadechne se a pokračuje dál v kladení otázek: „Kdybys vyhrála, co bys s tou částkou dělala?“

Zamyslím se. Asi po dvou vteřinách odpovím: „Dala bych ji své rodině.“

Celý sál se udiveně nadechne. Phil na mě valí oči.

„Teda, to je od tebe velice velkorysé gesto,“ vydechne Phil.

„To by sis nic nenechala?“

„Ne,“ vrtím hlavou.

„Páni, kéž kdybych měl dceru, jako jsi ty.“

Začervenám se.

Phil mě chytne za ruku, postavíme se a on vykřikne do sálu:
„To byla Zuzka!“

Rozezní se potlesk a já se vracím chodbou do zákulisí.

„Dobrá práce, Zuzko,“ vítá mě Mark ve dveřích. „Tímhle si určitě získáš hodně lidí.“

Usměju se a padnu na gauč. Pak jde poslední člověk: Alex.

Sledujeme ho v televizi. Jeho odpovědi jsou moc dlouhé a nudné. Mark vrtí hlavou.

„Ten si to teda pěkně zkazil,“ řekne.

Když se Alex vrátí, je stejně nervózní, jako my. Mark nás poté odvádí zpátky do ložnice. Usadíme se na postelích.

„Sbalte si vaše věci,“ řekne, „ve čtyři hodiny odpoledne vyrážíte do tábora.“ S těmito slovy nás opustí.

Máme dost času a já si ještě povídám s Anetou. Už vypadá mnohem líp.

„To byla hrůza v tom studiu,“ říká.

„Podle mě jsi měla dobré odpovědi,“ uklidním ji.

„Podle tebe, ale co diváci? Ti si vybírají své oblíbence opravdu pečlivě.“

„Nesmíš se tak shazovat.“

Aneta se na mě nepodívá zrovna pozitivně.

+++

Před čtvrtou hodinou přichází Mark, který nás odvádí před studio, kde čekají limuzíny. Celkem jich napočítám pět. Přicházím k té prostřední a nastoupím do ní společně s Anetou. Ve vzduchu je už opravdu cítit začátek soutěže. Všímám si, že okna jsou zatemněná a nevidíme ani řidiče, který je od nás oddělený stěnou. Poznáme, že nastartoval auto, ale kde jsme, už nevíme.

Jízda trvá poměrně dlouho. S Anetou na sebe koukáme, ale nemluvíme. Jakmile zastavíme, řidič otevře dveře vedle mě a oznámí nám: „Jsme na místě.“ Odpoutáme se a vylézáme ven.

Okamžitě nás osvítl slunce. Nacházíme se někde v lese. Když vystoupí ven i ostatní soutěžící, postavíme se před limuzínu. To už k nám přichází i Mark.

„Vítejte v táboře,“ přivítá nás. „Zde budete žít během první části soutěže. Pojdte za mnou, provedu vás tu.“

Mark nás odvádí někam mezi jehličnaté keře. Větve nás šlehaají do tváří a já si zakrývám oči. V okamžiku, kdy se dostaneme ven, staneme před dřevěným plotem a Mark otevře vrata. Poté, když jimi projdu, jsem už oficiálně v táboře. První, čeho si všímám, je tenisové a basketbalové hřiště. A právě k nim nás Mark zavede blíž.

„Zde můžete hrát tenis a basketbal,“ řekne nám.

Dále mineme malou budovu, pod jejíž střechou stojí velký stůl.

„Tohle je jídelna a také místo, kde se budeme scházet, když budeme chtít prodiskutovat něco důležitého,“ poučí nás Mark. „Vevnitř v tom domku najdete kuchyni. Vedle ní, za tamtějšími dveřmi, mám takovou svoji pracovnu, kde mě najdete, když budete něco potřebovat.“

Podíváme se na hnědé dveře se žlutým sklem. Pokračujeme dál. Před Markovou pracovnou se nachází bazén. A za ním už stojí chaty, kterých je celkem pět. Okamžitě je mi jasné, že půjdu do jedné s Anetou, která to bude chtít jistě taky. Mark nám rozdá klíče. Na visačce toho našeho je napsané číslo 2. Chaty jsou rozeštavěné do kosočtverce. Jejich interiér je vybaven poměrně jednoduše. Dvě postele u stěn naproti sobě a vedle nich noční stolek s lampou. Zabírám si postel vlevo. Odložím si věci a posadím se na ni.

„Tak už to začalo,“ řeknu Anetě a ta souhlasně zamručí.

„Máš strach?“ zeptá se.

„Jak se to vezme,“ odpovídám. „Co ty?“

„Docela jo,“ reaguje.

Záhy si vybavím její rozhovor s Philem. Během něj řekla, že výhru využije podle toho, jak bude potřeba. Nijak víc to ale nekonkretizovala.

Večeře se podávala v šest. Z jídelny vyšly usmívající se sympatické kuchařky. Jakmile nám jídlo rozdaly, přinesly si židle a posadily se do čela stolu.

„Tak jak se vám líbí tábor?“ zeptá se jedna z nich.

Někdo z nás odpoví: „Je to tu nádherné.“

Kuchařky se usmějí. Víc otázek už ale položit nestačí.

„No tak, dámy, vraťte se do kuchyně.“

Mark vyšel ze dveří pracovny a jde ke stolu. V ruce si nese svoji židli. Kuchařky zmizí a Mark zaujme jejich místo v čele stolu.

„Slyšel jsem, že toto místo na vás udělalo dobrý dojem.“

Několik lidí se nahlas zasměje.

Je příjemné teplo, takže sedíme u stolu v kratasech a v tričce s krátkým rukávem. Jídlo nám chutná, a když máme všichni talíře prázdné, Mark se narovná a začne mluvit: „Zítra vás čeká první úkol. Jděte spát brzo, protože se začíná v sedm ráno. Přijdu vás vzbudit.“

Odejde zpět do pracovny. S Anetou si tedy jdu lehnout už v osm večer.

Spí se mi mnohem lépe než doma. Buď je to tím, že ležím na pohodlnější matraci, nebo tu je lépe dýchatelný vzduch. Přece jen jsme v přírodě. Nechtějí se mi otevírat oči. Chci je nechat zavřené tak dlouho, jak jen to bude možné. Mám však pocit, jako kdybych spala jen pět minut, protože pak zaslechnu nepříjemné zvonění. Mark stojí ve dveřích a opět nahlas zvoní tím velkým zvonem, který mi rve uši od těla.

„Do dvaceti minut vás chci vidět v jídelně,“ řekne.

„To si děláš...“, začne Aneta, ale skočím jí do řeči.

„Radši to neříkej, sledují nás diváci.“

„Jasně, kolik diváků nás asi sleduje zrovna teď?“

„Dobře, z každého dne je záznam, který moderuje Phil. Chceš, aby tě nějak pomlouval?“

Aneta si to rychle rozmyslí.

Obě vylezeme z postele a oblékáme se. Zuby si čistíme vedle Markovy pracovny, kde je podlouhlá budova se sprchami, záchody a umyvadly. Jsem nervózní. První úkol. Dají na začátek něco těžkého? Jestli jo, určitě tam na nás nachystají nějaké překvapení. *Big game* se bez nich neobejde.

Ke stolu přicházíme všichni včas. Usedáme na stejná místa jako včera. Mark přichází na vteřinu přesně. V ruce nese žlutou obálku, kterou hodí doprostřed stolu se slovy: „Pošta ze studia.“

Všichni se na ni zadíváme, ale nikdo se jí neodvažuje dotknout.

„Někdo ji otevřete, jsou v ní instrukce k dnešnímu úkolu,“ pobízí nás Mark.

Nakonec se odhodlá Dominik. Roztrhne její vršek a vytáhne bílý papír. Na něm je napsaná jediná věta:

V sedm buďte u jezera!